

Kančios Sekmadienis.

Penkštis Gavėnioje.

Mišių Lekcija iš sv. Povylo laiško Žydams 9, 11—15.

Broliai: Kristus atėjusis vyriausias busiančių gerybių kunigas viengis syki įėjo į šventvietę per didesnę ir tobulėnę ne rankų padarytą pribrūvą, tat yra, ne šio suiverimo; nei per oželių ar vorėlių kraują, bet per savo kraują, amžiną atpirkimą radęs. Nes jei ožių ir jaučių kraują ir sušlakštyti karvės pelėnai pašventina suterštuošius, kad kunas tą švarus, tai nejaugi ne labiau kraujas Kristus, kuris per šventąją Dvasią pats save visai nekaltą aukojo Dievui, nuvalys mirusius darbus nuo mūsų sąžinės, kad tarnautume gyvajam Dievui? Ir del to yra Naujojo Testamento tarpininkas: kad mirėčiai įvykus tuos nusikaltimus, kurie buvo pirmesniame testamente atpirkus pažadą įgyti į amžinąją tevoniją pasauktieji mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

Lekcijos Paaiškinimas

V. Jėzus buvo augščiausias Naujojo Įstatymo kunigas, atėjęs pas mus iš dangaus. Jis buvo daug augštesnis už Senojo Įstatymo kunigą. Tas Senojo Įstatymo vyriausiasis kunigas Mozės laikais į šventąją vietą turėdavo eiti per šventąjį užvarą. Nuo Saliamono laikų jis eidavo į ją per bažnyčios kiemus. Į šventąją vietą turėdavo eiti per bažnyčios kiemus. Į šventąją vietą turėdavo eiti per bažnyčios kiemus.

Viešpats Jėzus buvo kitokios, geresnės rūšies augščiausias kunigas. Jis į pačią šventąją vietą turėdavo eiti viengis, bet ne per užvarą, kurį buvo padariusios žmonių rankos tikrai per savo mirtį. Jis nebuvo žemiškojo testamento kunigų viršininkas, bet jis buvo Dieviško kunigijos viršininkas, o toji kunigija tarnauja ne žemiškiems vienos tautos tikslams, kaip tat būdavo Žydų tautoje Seno Testamento laikais. Kristaus kunigija tarnauja žmonėms amžinosios gerybės.

Senojo Įstatymo aukos, pašventinimai ir apvalymai būdavo gyvulių kraujais: ožių, veršių, karvių. Naujojo Testamento šventybė įvyko paties Kristaus krauju. Jeiga tat Senojo Įstatymo aukos apvalydavo žmones, tai nesulyginamai daug geriau tą padaro Naujojo Testamento auka, kurioje tapo pralietas Dievo Sūnaus kraujas.

Nė iš prievartos Kristus mirė; tik pats pasiaukojęs save. Jo auka buvo visiškai skaiti be mažiausio suteptimo. Ji apvalo mūsų sąžines geriau negu kad apvalo žmonių nuodėmes verselio ir oželio kraujais bei pelėnai vartojami apvalymo dienoje sulig Mozės įsakymu (Lev. 16, 27).

Mirusiais darbais Apaštalas vadina apėjimus užpelnančius pragara, nes pragaras yra baisesnė nelaimė dušiai negu mirtis kūni.

Senąjį Testamentą sudarant Mozė tarpininkavo tarp Dievo ir žmonių. Naujajį

Testamentą sudarant tarpininkavo V. Jėzus. Testamentas nors užbaigtas rašyt, neturi galybės, kol parašiusis žmogus nenumiršta. Sudaręs Testamentą Kristus numirė. Todel Jo testamentas dabar turi galę.

Sulig to testamento mums tenka ta, kuri buvo žadėta Kristus, kuri dangaus tėviškė. Kristus ją mums surengė, Kristus ją pažadėjo. Jis ją mums užpelnė ir įteikė. Del to Jam priklauso mūsų meilė ir pagarbą.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG SV. JONO 8, 46—59.

Anno metu Jėzus kalbėjo Žydų minioms: Kas jus prirodo man nuodėmė? Jei tiesą jums kalbu, kodėl netikite manim. Kas iš Dievo yra Dievo žodžių klausio. Jus del to neklausote, kad ne iš Dievo esate. Tai-gi Žydai atsakė ir tarė jam: Ar-gi negerai mes sakome, kad tu esi Samarietis ir velnią turi? Jėzus atsakė: Aš velnio neturiu, bet garbinu mano Tėvą, o jūs paniekinote mane. Bet aš neieškau savo garbės: yra kam ieškoti ir teisti. Ištiesu, ištiesu sakau jums: jei kas mano kalbą užlaikys, nematys mirties amžinai. Tai-gi tarė Žydai: Dabar pažinome, kad velnią turi. Abraomas mirė ir pranašai: ir tu sakai: Jei kas mano kalbą užlaikys, neraguos mirties amžinai. Nejaugi tu esi didesnis už mūsų Tėvą Abraomą, kuris numirė? Ir pranašai išmirė. Kuoni tu pats save statai? Jėzus atsakė: Jei aš garbinu Tėvą, kaip mano garbė būtų niekas: yra mano Tėvas, kuris man garbės teikė, kurį jūs sakote, kad jūsų Dievas, ir nepažinote jo: bet aš jį pažįstu: ir jeigu sakyčiau nepažįstą jį, tai būčiau jums lygus melagis. Bet žinau jį ir jo kalbą užlaikau. Jūsų Tėvas Abraomas linksminosi, kad matytų mano dieną, išvydo ir džiaugėsi. Tai-gi Žydai tarė jam: Dar neturi penkių dešimčių metų, o Abraomą matai? Jėzus tarė jiems: Ištiesu, ištiesu sakau jums pirma negu Abraomas tapo padarytas, aš esmi. Tai-gi paėmė akmenis metė į jį: bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš bažnyčios.

Evangelijos Paaiškinimas.

Čia perskaityta tik dalis pasakosios, arba, geriau sakant, ginčo tarp Jėzaus ir parizėjų Jeruzolimos bažnyčioje paskutiniomis Isganytojo gyvenimo metais. Ginčas prasidėjo iš to, kad parizėjai atvedė pas Jėzų nusikaltėlę moteriškę, paleistuvavusią su svetimu vyru ir užsiplėnusią mirties bausme. Isganytojas tą moteriškę išgelbėjo iš mirties tuoni, kad pirma akmenį liepė mesti tam, kuris neturi nuodėnių.

Parizėjai kaltino V. Jėzų, huk jis neįeisėtai šavinasi valdžią ir augštybę, arba autoritetą tikėjimo dalykuose. Isganytojas pažymėjo, kad ne jis pats ir ne jis vienas tą autoritetą sau pripažįsta, o kad Dievas iš dangaus aiškiai nurodė už savo Sūnu. V. Jėzus tą beaiškindamas pažymėjo, savo Dievybę, o parizėjai užtat dar labiau supuko. Isganytojas dar aiškiau atkartoję, kad jis yra Dievo, ir kad Die-

vą mylintieji žmonės pripažįsta jį.

Daugelis neparizėjų, o šiaip žmonių, klausydami rimtų ir teisingų V. Jėzaus atsakymų įtikėjo juomi. Parizėjai del to dar labiau užpyko ir kaskart didesnius apkaltinimus metė V. Jėzui į akis.

Sios dienos Evangelijoje perskaitytoji minėto ginčo dalis pamokina mus kaip apseiti artimams darant skaudžius ir neteisingus apkaltinimus ant mus. Reikia atremti tuos, kurie gali būti kenksmingi, jei pasilikti visuomenėje. Todel V. Jėzus aiškiai pasisakė velnio neturys. Prilyginimas prie Samariečio buvo užgaulingas ir pažeminantis, bet Jėzui nenkenkė visuomenės darlą dirbti, todel Isganytojas visai nutylėjo tą užgaulę.

V. Jėzus šios dienos Evangelijoje aiškiai pasakė, jog niekas negali tvirtinti, huk jis nuodėmė padaręs. Ir ištiesu V. Jėzus per visą savo gyvenimą nepadarė nei vienos nuodėmės. Isganytojas nei negalėjo padaryti nuodėmės del to, kad buvo tikras Dievas. Žmogui nepritinka ir peiktina yra girtis neturint nuodėmės. Bet V. Jėzui reikėjo pasisakyti, kas esąs. Jis norėjo pačiu minkščiausiu būdu išreikšti savo Dievybę, pažymėdamas vien tą Dievo ypatybę, kad neturi nuodėmės. Tečiau to ne užieko, prisėjo dar pažymėti, jog ir už Abraomą yra augštesnis, nes parizėjai aiškiai tą klausimą pastatė. V. Jėzus jiems turėjo pasakyti esąs amžinas, t. y. senesnis ir už Abraomą.

Čia žymėtinas V. Jėzus pasakymas: "Pirm negu Abraomas buvo, aš esmi." Jėzus nepasakė: "Aš buvau pirma Abraomo," bet apie Abraomą pasakė, kad jis buvo, o apie save pasakė "esmi." Abraomas buvo žmogus: jo gimimo ir mirties diena jau abidvi yra senai perėjusiame laike. V. Jėzus yra amžinas Dievas, todel jam nėra nei praetis, nei ateitis. Todel Isganytojas ir ištare "Aš esmi." Tas žodis reiškia, jog Dievuje nėra praetis nei ateitis, tik viena amžina dabartis.

Žydai norėjo V. Jėzų užmušti, už ką jis lengvai pamiršo savo Dievybę, bet dar nebuvo atėjęs laikas jam mirti, todel jie visi nepastebėjo, kaip jis išėjo iš jų tarpo ir iš bažnyčios.

SV. LEONAS I DIDIS POPEŽIUS.

(+ 416).

I. Didžio vyro didi darbai.

Isganytojas užtikrino, kad Bažnyčios nekuomet neapleis, bet visuomet su jaja bus iki pasaulio pabaigai. Yra daug to dieviško rūpesčio prirodyimų. Kuomet ta sv. mūsų Motina buvo dar maža, tai Isganytojas paskyrė jai labai mokytus, garsingus ir veiklius auklėtojus, idant ją suptų, maitintų ir pratintų prie darbų, kuriais visi amžiai stebėjosi.

Tarp tokių atrandame ir sv. Leoną I Didįjį. Gyveno penktame amžyje, tai yra tuomet, kada mūsų Motina ožo iš kukliko metų. Tuomet Bažnyčia gydydė žaizdas, kokias jai buvo uždavę stambeldžių perse-

kiuojimai. Tuomet tai kaip dabar kurėsi naujos valstijos, barbarų tautos keliavo iš rytų į vakarus, griovė ir naikino pakelyje ką užėjo. Tuos laukinius humus ant Italų vedė nuožmus karalius Attyla, vadinamas Dievo botagu. Naikindamas Italiją jis artinosi prie Rymo. Bėgo nuo jų krikščionių karūnė, sudrebėjo iš baimės Rymiečiai. Vienas tiktai popežius Legnas nenustojo stiprios širdies. Isakė pasininkus ir viešas maldas, o pats iškilmingose popežiaus rubuose nuėjo į Attylo stovyklą ir prašė jo, kad sv. Petro ir Povylo kapus gerbdamas negriautų Rymo. Attyla paklausė.

Nauja nelaimė rengėsi puliti ant Rymo iš pietų. Vandalių karalius Genzerikas įsibrovė Italijon, degino, naikino miestus pikčiau už hunus. Kuomet jis prisartiho prie Rymo, Leonas nuėjo ir pas Genzeriką prašydamas, neliesi Apaštalų sostinės. Suminkštėjo Genzerikas ir miestą paliko nesugriovęs ta sąlyga, kad bus leista kareiviams gyventi 14 dienų, vaišinties ir turtus plėsti. Didelį sunaikinimą turėjo popežius išnaujo atitaisyti.

O ką Bažnyčiai padarė?

Bažnyčiai tuomet jau grėsė didelė atskalūnystė rytuose. Eutechoso ir Dioskoro klaidos pradėjo plėsti Bažnyčią. Todel Leonas sušaukė tarybą (visuotinę susirinkimą) į Chalkedoną, pasiuntė du pasiuntinius, kuriuodu viešai pasikaitė jo laiška, o rytų vyskupai pasmerkė atskalūnų mokslą. Tuomet tai visas vyskupų susirinkimas ištare balsiai svarbins žodžius, kuriuos reikia mums atsiminti: "Per Leoną sv. Petras prakalbėjo." Tie žodžiai yra svarbūs? Nes juose yra prirodyti, kad penktame šimtetyje visa Bažnyčia tikėjo, jog popežius yra sv. Petro įpėdinis ir Bažnyčios augščiausias ganytojas.

II. Ką daugiau reikia manyti apie popežius.

Nekartą atskalūnai ir netikėliai sako: "Vadina popežių šventu Tėvu. Kokiai jis šventas. Toksai nusidėjėlis, kaip ir aš ir kiti." Bet tokis gudragalvis nežino, kad Bažnyčios pradžioje visus krikščionis vadindavo "šventais," nors ne visi buvo šventi. Žodis "šventas" tuomet ženkliu tą patį, ką ir žodis katalikas.

Dabar gyvenančius krikščionis nevadiname "šventais," išskiriant tiktai labai dievobaimingus ir dorus asmenis. Popežių vadiname šventuoju Tėvu ne del to, kad būtų atsižymėjęs šventumu, bet tas vardas pasiliko nuo senų laikų ir reiškia, kad popežius yra krikščionių, katalikų Tėvas, t. y. Tėvas tiems, kuriuos seniaus vadindavo "šventais." Delko dar vadiname popežių šventuoju Tėvu? Popežius, kaipo privatinis asmuo gali turėti savo ydų, reikalauja valgio, gėrimo, drabužių, kaip kiekvienas žmogus. Bet kaip kokį tikėjimo dalyką viešai apskelbia, tikrojo tikėjimo tie-

sa. V. Jėzus yra Bažnyčios galva, neregima, popežius-gi yra regima. Protas valdo žmogų, bet yra nematomas ir reikalauja viršutinio, matomo organo, kad galėtų tą valdžią pildyti. Tokis matomas viršutinis organas arba įrankis mus

MOTINOS TIKĖJIMAS.

versta iš angliško.

Parašė F. M. Regan, Jo motina.

Jau buvo kelios dienos po Devintinių šventės, (Corpus Christi), 1817, kada jauna moteriškė, panaši į gražią merginą, keliavo per kalnuotą šalį taku į Stercingą (Sterzing). Ant savo pečių ji nešė pintinę, iš kurios kyšojo paaugusio vaiko galva. Tokis va paproty kalnuotoje šveicarijoje ir Tirolyje. Vienoje rankoje motina turėjo ražančių kitoje skepetaitę. Šu ja moteriškė slūstė prakaitą nuo įkaitusio veido. Jos lupos krutėjo, ji eidama tyliai meldėsi. Kartas nuo karto ji imdavo garsiau melstis, tuomet ir vaikas pasekdavo ją maldoje, bet šiaip jis pintinėje sėdėjo tyliai ir bailiai įkibęs rankutėm į jos šoną, kad neišpultų. Jo didelės akys dairėsi šen ir ten, bet nieko nematė. Umai moteriškė sustojo ir tarė:

"Pranuti, nuo čionai matiti Trens'o bažnyčia. Ji yra tame krašte, iš kur saulė degina tavo veidelius; apsisuk, sudėk rankutes, ir atkalbėk tą maldę, kurios aš tave išmokinau."

Vaikas atsiskuko nerangiai į tą kraštą, iš kur saulė šildė, sudėjo rankutes ir pradėjo kalbėti:

"Brangioji Motina danguje, prašyk Dangiškojo Tėvo atidaryti mano akutes, kad aš galėčiau matyti, kaip kiti vaikėliai."

Moteriškė atsiduso ir neužilgo pradėjo vėl eiti. Atėjus lig lygumos, kur takas buvo geresnis, ji iškėlė vaiką iš pintinės ir vedėsi už rankutės. Beeinant jie susitiko seną tikiškinę, kuri sustojo ir klausė iškur keliauja ir j kur taip skubinaši. Jaunoji moteriškė džiaugėsi sutikus ukininkę ir papasakojo savo gyvenimo vargus bei nelaimes. Ji keliavo iš Adigės miesto į Dievo Motinos bažnyčią Trens'e. Jos sūnus užgimė aklas. Ji Rožė Burgeritė, buvo ištėkėjusi už Harry Schatler. Abu tada turėjo po dvidešimt metų. Jiedu tuomet jautėsi laimingi ir manė, kad jų gyvenimas negalėjo būti nei linksmesnis, nei geresnis. Žmonės taip pat džiaugėsi, matydami jų dailų gyvenimą.

Jūdvių vestuvės buvo Gegužės mėnesyje, 1809, kada antroji karė buvo ties Wilten'u, kur Prancuzai buvo nugalėti ir išvyti iš to krašto. Tą pačią vasarą, po Žolinei, karė prasidėjo išnaujo. Rožės vyras išėjo karėn ir dideliame mušyje, ties Innsbruck'u tapo užmuštas. Rožė, kada iš-

protui yra mūsų galva. Ji valdo visus kumo narius.

Iš čia galima spręsti, kaip klysta nezaležnikai arba tautiškos bažnyčios skolbėjai, kurie popežiaus valdžios nepripažįsta. Taip pat labai klysta taip vadinamieji Biblijos tyrinėtojai, kurie sv. Tėvo valdžią niekina, arba niekais laiko.

Mes, katalikai, laimingi esame, kad laikomės sv. tikėjimo, kurį V. Jėzus paliko ir sv. Tėvą pripažįstame, nes V. Jėzus paliko savo vietoje valdyti sv. Bažnyčią.

girdo apie vyro mirtį, taip išsigando, kad net kelias dienas išgulėjo lovoje; po tam kelias savaites vientik verkė.

Ji nešiojo jį pas gydytojus, bet nei vienas negalėjo pagelbėti. Ji jo labai gailėjosi; ji troško verčiau pati tapti ne-rege, negu matyti sunėję aklą. Bet ji pasitikėjo Dievo Motina; per tris dienas ji keliavo į Dievo Motinos bažnyčią, Trens'e; ten tikėjosi, kad Nekaltoji Panelė išklausys jos karšto meldimo.

"Taip, taip, ji pagelbėdavo daug kitiems," tarė ukininkė, "tu gali pasitikėti ja; toks brangus, nekaltas vaikas, aš tikiu, kad ji pasigailės jo. Aš sukalbėsiu kelis Tėve Musų, už jį, kad jį taptų sveikas. Negamirškite pranešti Kraimerių šeimynai grįžtant atgal apie vaiką; taip pat pasveikinkite juos nuo manęs. Man būtų taip malonu išgirsti, jei jusų vaikas praregėtų."

Kalbėdama maldas už tą vaiką, ukininkė nuėjo savo keliu. Rožė paėmė Pranuką už rankutes ir keliavo į miestą Trens. Motina ir sūnus atkeliavo miestan anksti po pietų. Be jokio atsilėjimo po ilgai kelionei, jiedu nuėjo tiesiog į bažnyčią ir pradėjo melstis taip karštai, kad kiti keliauninkai stebėjosi. Į pavakarę Rožė liko viena sau bažnyčioje su savo vaiku. Ji klupdė jį ties saviu, sudėjo jo rankutes į savo, ir meldėsi prie stebuklingo paveikslu.

"O brangioji dangaus Motina, tu žinai kaip motina labai myli savo kudiškį, ir kaip yra skaudu žiūrėti į tą vargdyrėlį reikalaujant pagelbos. Tu esi patyrus tokio skausmo. Pažvelgk, štai mano sunelis, vos tik vienas brangus daiktas likęs man šiame pasaulyje. Atidaryk jam akutes."

Vaikas truktelėjosi, ir išsigandusi motina klausė:

"Pranuk, ar tu matai ką nors?"

"Ne, motinėle, aš nieko ne-jaučiu," atsakė vaikas.

"O brangioji dangaus Motina," Rožė meldėsi toliau, "aš pavadu jį tau, visas jo gyvenimo dienas, tik bile jis praregėtų; jis bus geras vaikas visados, aš tai žinau."

"Tu busi geras, ar ne, Pranuk," tarė ji pasisukdama į vaiką. "Užaugęs tu visados mylėsi Dievo Motiną ir gyvensi nekaltai ir gražiai."

"Taip, motinėle, ir tada nu-lėksiu prie mano angelo sargo ir busiu su dangaus motina."

Rožė pirštais perbraukė sunaus veidelius kelis kartus ir tarė:

"Pranuk, ar tu nei truputį nematai, ar nei kiek švie-sumos?"

"Ne, motinėle, viskas yra taip, kaip buvė."

Apie dešimtą valandą vakare zakristijonas nuėjo į viešbutį ir pasakė savininkui nežiną ką daryti, kad kaž kokia mergina gražia: apsirėdžiusi ir neregys vaikas neiš-eina iš bažnyčios.

"Ji ji nėra mergina," aiškino viešbučio savininkas, "ji yra jauna našlė; jos vyrą užmušė 1809 metais ties Isel'io kalnu. Varguolė, ji mano iš-melsti nuo Dievo Motinos jos sunui regėjimą."

"Ji yra verta tos malonės," tarė zakristijonas. "Aš nekuomet nemažiau žmones taip meldžiantis, kaip ji, nors aš esu matęs daug meldžionių šitoje bažnyčioje per keturias dešimtis metų čionai betarnaudamas. Jijė nori pasilikti per visą naktį bažnyčioje su vai-

ku. Aš negaliu ją ten palikti, bet nežinau ką daryti. Aš negaliu jos išvartyti: taip būtų nepadoru."

"Tegul ji melžiasi dar valandą, paskui ji išeis."

Po valandai laiko zakristijonas ir viešbučio savininkas abu nuėjo ir gražumu išprašė Rožė iš bažnyčios? Išėdama ji tarė nuolankiai:

"Tki šiol Dievo Motina ne-išklausė mus, bet ji išklausys mūsų prašymą rotyoj."

Ji turėjo vilties, kad ank-sčiau ar vėliau išmaldaus savo vaikui regėjimą. Visą sekančią dieną ir pusę nakties ji meldėsi nepaliaudama ties Nekaltos Panelės stovykla, bet vaiko akys vis nieko nebema-tė. Trečioje dienoje ji dar karščiau meldėsi, bet liko neišklausyta. Tad-gi Rožė liud-na turėjo grįžti namo.

"Gal tokia Dievo valia," raminosi vargšė atsisveikindama šventnamį, ir dar kartą karštai meldėsi pilna meilės širdim.

Visi žmonės, buvusieji tuomet Trens'o bažnyčioje gailėjosi nelaimingos moteriškės, kad ji verkėdama grįžo namo. Ji vaiką dabar da labiau my-lėjo; ji troško savo meile at-lyginti jam už tą jausmą, kurio negalėjo niekaip išmaldau-ti.

"Brangus Pranuti," tarė ji. "Aš manau tokia yra Dievo valia. Tu neverksi, jei Dievas neleis tau matyti pasaulio? Jis atidarys tavo akutes kitame pasaulyje, ir tu matysi daugiau už kitus žmones. Visas šito pasaulio gražumas yra tik menkiesis prilyginant jį prie ano."

Atėjus iki kalnui, kur takas buvo blogesnis, Rožė vėl įsi-dėjo vaiką į pintinę ir dusauda nesė jį prieš kalną. Ir vėl žmonelė pradėjo verkti, jos ašaros susimaišė su prakaitu, bėgusiu per veidus.

"Motinėle, ar jus verkiate?" klausė vaikas.

"Pranuti, man tavęs taip labai gaila," tarė jo motina atsidususi.

"Bet kodėl?"

"Jeigu aš galėčiau būti su tavim visuomet, tai da nebu-tų taip bloga, bet jei man reikėtų kada nors tave palikti..."

"Bet kur jus eisite mamytė. Jus turitė visados liktis su manim."

"Aš norėjan pasakyti, jei Dangiškas Tėvas painatų mane į dangų."

"Motinėle, aš esiu sykiu su jumi, ar jus nesineštumėte manęs?"

"Taip, Pranuk. Dievas ne-apleis mus."

Jiedu dabar prėjo tą vietą kur paskutiniu kartu galima matyti Dievo Motinos bažnyčią Trens'e. Motina pasidė-jo pintinę ir tarė:

"Pranuti, dabar melskimės da syki prie Dievo Motinos; nuo čionai galiu matyti jos namus paskutinį kartą."

"Mamytė, aš taip noriu gerti," skundėsi vaikas.

"Aš atnešiu vandens," ji tarė tyliai. "Aš žinau gryo vandenelio tenai. Kol aš par-grįšiu, tu pasimelsk prie mūsų dangiškos motinos ir ne-sijudink pintinėje, kad neap-virstum."

Rožė nubėgo pas šaltinį po ažuolu apie šimtą žingsnių ir puodeliu pasisėmė vandens. Umai ji išgirdo spieginimą. Tai buvo balsas jos kudiškio. Ji iš-sigandusi bėgo kuogreičiausiai atgal prie vaiko. Ji rado pintinę apvirtusią, o vaikas gulėjo parpuolęs ant žemės.

(Pabaiga bus).

DAKTARAS.

Parašė kun. Alexander. (Tąsa). Versta iš angliško.

"Aš neturiu laiko melstis. Tamista geresnė šiandien. Valgyk kiek galėdama, ir neimk vaistų nebent skausmas ir vėl užėity. Aš nuėjus žemyn barisui juos, kad tave vieną palieka taip ilgai."

"Meldžiu nebarti jų, daktare, jie yra visi labai užimti. Jie aplanko mane kada tik gali. Nesakyk tamista nei žodžio," meldė sergančioji. "Man taip daug palengvėję, kada tamista ateini. Tamista esi taip geras man. Tegul Dievas laimina." Ir abi jos akuti pasriuvo ašaromis.

"Pš!" tarė daktaras, sukdamas savo laikrodžio grandinėli apie pirštus. "Aš negaliu žiūrėti kaip tamista išgulti čion taip ilgai, tokioje vietoje. Stebėtina kaip tat nenusibosta. Tamista neleidž man pataisyti kambarėli. Jis visas tokis apleistas, kaip jis atrodo!"

"Užtekinai geras, daktare. Tamista žina, kad aš ilgai čion nebusiu, ir kam da gaisinti turtą? Aš esu patenkinta ir labai linksma. Mano tikėjimas papildo visus neprieteklius."

Gydytojas apžiūrėjo mažą kambarėlį, paskui žvilgtelėjo į maloną, išblyskusį ligoninės veidelį ir linksmai tarė:

"Mat, kaip aš sakiau pirma, tamista esi ypatingas sutvėrimėlis, ir jei aš turėčiau laiko aš pats būčiau Rymo Katalikas. Mane kas žin kas traukia ir tą pusę. Turbut kas nors čia yra. Na, nepradėk pamokslu," tarė jis, matydamas mergaitės veidelius žėrint ir jos lūpas prasiveriančias kalbėti. "Laikas man ei-

ti; aš čion užtrunku ilgiau negu kur kitur. Bet į ką tamista taip žiuri?"

Jis pamatė, kad jos akys seka jo pirštus sukančius laikrodžio grandinėli.

"O! tamista žiuri į šitą sulinkusį kudukio žieduką! Kaip ateisiu kitą kartą, tai papasakosiu apie jį. Jo istorija gana ilga."

"O gal būtų skaudu išgirsti," tarė ligonis. "Aš visada maniau, kad tas žiedukas buvo tamistos mažos dukrelės. Aš tankiai norėjau klausti apie jį, bet bijojau užgauti širdį."

Linksma juokas pasigirdo kambarėlyje.

"Pasilik rami širdelė. Ne, aš esu viengungis. Bet tas kudukio žiedukas turi mano gyvenime išsiaištinę istoriją. Tai atsitiko pirm dvidešimt penkių metų, kada aš buvau tamistos metų. Lauk kol aš kitą kartą ateisiu. Lik sveika."

Ir jis išėjo—linksma bei geras žmogus, kuris tiek daug gelbėdavo palengvinti jos kentėjimus, kuris ateidavo kas savaitė, užmokėdavo jos nuomą, nupirkdavo vaistų, atnešdavo jai lengvų darbelių, ir ja rupinosi, it geras tėvas. Mergaitės širdis degė dėkingumo meile, ir ji siuntė į daugelį prašymus nuolat, kad Dievas duotų daktarui tikėjimo šviesos. Kai jos rožanėlius poterėliai slysdavo per jos plonus pirštėlius, seniai nevertojusius nei siuvinėjimo adatos nei piešiamojo mokolėlio, ji meldė Nekaltos Panelės, kad prakilni daktaro siela nežūtų.

(Daugiau bus.)

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Šv. Jono Apreiškimo 20, 10 parašyta: "Žvėris ir netiesus pranašas bus kankinti dieną ir naktį ant amžių amžinųjų." O Šv. Rašto Tyrinėtojų Biblijoje, vietoje žodžių "ant amžių amžinųjų," yra pasakyta tik "ant amžių," "iki amžių." Tas reiškia didelį skirtumą. Kame klaida, malonėkite atsakyti.

Detroitietis.

Atsakymas. Šv. Jono Apreiškimai tapo parašyti Grekų kalba. Ten pasakyta: Kai basanistėsontai hēmeras kai nyktos eis tus aionas ton aionon. Lietuviškai tai reiškia: Ir bus kankinami per dienas ir per naktis per visus amžių amžius. Senasis lotyniškas vertimas lygiai taip pat sako. Cruciabuntur die ac nocte in saecula saeculorum.

Kunigas, Parapijietis ir Nuodėmė.

Klausimas. Jeigu parapijietis susipyksta su kunigu, tai galima sakyti, kad nusidėjo Dievui, ar jau turi būti atmestas nuo Bažnyčios ir eiti į pragarą? Jeigu tokiam kunigas negali duoti išrišimo, tai žmogus susipykęs su kunigu yra prapuolęs. Tam kuris eis į pragarą nereikia nei kunigo nei bažnyčios. Tokių labai daug yra dabar Pittsburghe, Pa. Čia vienas žmogelis buvo labai geras katalikas, pildė kataliko priedermes ir numirė. Bažnyčia jo nepriėmė. Parapijonys kreipėsi į Vokiečių bažnyčią. Tie nabašninkų maloniai priėmė ir palaidojo. Aš nesu radęs šv. Rašte tokios nuodėmės, kad nebūtų galima atleisti ir kad Bažnyčia turėtų

tokį žmogų atmesti. Nei katalikų religija to neparodo.

Marcellus Adomaitis, Castle Shannon, Pa., Vasario, 1921 m.

Atsakymas. Negaliu kištis į tarpą Pittsburgiečių, nes neturiu valdžios nei ant vieno žmogaus tame mieste. Niekas mane nepastatė tenyksių nesutikimų teisėju, todėl atsakymas Tamistai aš visai nežiūrėsiu to, kas buvo ar yra Pittsburghe, o tik tai išdėstysiu Tamistos pajudytasias tiesas taip kaip jas turi priimti ir pildyti visi žmonės. Tamista truputį neaiškiai parašė, nes vieni klausimai nėra atskirti nuo kitų ir Tamistos tvirtinimai susipynę su Tamistos abejonėmis. Prieš pradėdiant aiškinti aš turiu suminti Tamistos raštą į kelis klausimus ir juos aiškinti pačiam. Tie klausimai man rodos yra šitoki:

1. Ar visada yra nuodėmė katalikui susipykti su savo klebonu?
2. Kada tas susipykimas yra nuodėmė, ar ji yra taip didelė, kad negali būti atleista nei mirštančiam?
3. Ar gerai padarė parapijietis katalikai, kurie savo nabašninką draugą savojo kunigo atmetę palaidojo Vokiečių parapijoje?
4. Ar gerai padarė Vokiečių parapija prindama palaidoti Lietuvį, mirusį susipykime su savo klebonu?

Atsakymas 1-iam klausimui. Žmonių susipykimas tarp savęs paprastai nebūna be nuodėmės, nes tarp žmonių turi būti meilė, ne piktumas. Nors dažniausiai, nei visada abudu susipykstantieji būva

kaltu. Gana tankiai kaltas būva tik vienas. Labai retais atvejais susipykimas padaro abiejų klaida, įvykusi be jų dvejų kaltės. Tada susipykimas ir vadinasi nesupratimu. Padori žmonės, pajutę nesutikimą tarp savęs pirmiausiai turi rupintis išsiaiškinti dalyką vienas kitam, kad nesupratimas nevirstų piktumu. Šita gražioji taisyklė Amerikos Lietuvių parapijose beveik visada lieka nevaisinga, nes kaip tik pasidaro keliolikos žmonių nesupratimas su klebonu, taip tuojaus organizuota bedievisja leidžia savo apmokamus šnipus, kad agituotų žmonėse, neduodami jiems ramiai pasikalbėti su klebonu. Išmanęs žmogus tuos šnipus gali pažinti iš to, kad jie minios susitikime su klebonu vartoja niekam nenaudingus, bet labiausiai kleboną įžeidžiančius žodžius. Šnipais tankiai būva toki žmonės, ant kurių niekas nesakytų, kad jie toki gali būti. Kad nedavus šnipams progos veikti, tai parapijų susipykimuose su klebonu reikia vengti masinių susitikimų. Šnipai veikia tik prisidengdami minios daugumu.

Tuo masinių nesutikimų tarp parapijiečių ir klebono reikia atskirti asmeninius kivirčius, kada vienas žmogus susipyksta su savo klebonu. Nuodėmė už susipykimą yra tam, katras neprisilaiko teisybės, Bažnyčios įstatų ir padomumo taisyklių. Jei kunigas jas laužo, tai kunigui yra nuodėmė už susipykimą pasidariusį iš to. Jei šiaip žmogus—tai šiaip žmogui yra kaltė ir nuodėmė. Šiaip žmonės tankiau tuos dalykus laužo, del to tankiau būva kalti, bet kartais kunigai tuos dalykus sulaužo, tada nuodėmė būva ir kunigams.

Atsakymas 2-am klausimui. Masiniuose parapijiečių nesutikimuose su klebonais didžiausia nuodėmė yra šnipų patsidavėliu dauginančiam parapijos nesutikimui. Jo nuodėmė yra mažu kuo menkesnė už Judošiaus, nes už nedora pinigą griauja Dievo darbą, nes visuomet būva sujungta su veidmainyste. Už jodošystę šita nuodėmė yra mažesnis tiek, kad ne Kristų paroduoda, tik Jo Bažnyčią. Tikrų šnipų patsidavėlių būva nedang. Daug daugiau būva tokių, kurie per apmaudą ar liežuviu nevaldymą nesijusdami tampa geriausiais šnipų pagelbininkais. Tų nuodėmės didumas priklauso nuo jų išmanymo ir užsispyrimo. Kuo jie kvailiesni, tuo mažiau turi kaltės. Kuo daugiau turi išminties ir keršto, tuo daugiau nuodėmės. Beveik visada jų nuodėmė būva mirtina. Nuodėmė būva ir kunigui, jei jisai tokiuose atsitikimuose nemoka ar nenori suvaldyti savo nekantrybės. Jei nenori, tai ir jis turi mirtiną nuodėmę, jei nesupranta, tai ir jam supratimo stoka, mažina nuodėmę. Išmanymo stoka greičiau nuteisina pasaulietį negu kunigą del to, kad išmintis yra kunigo priedermė.

Nei viena nuodėmė nėra taip didelė, kad jos Bažnyčia negalėtų atleisti. Todėl net patsidavėlis šnipas gali gauti nuodėmės atleidimą, ypač prieš mirštant.

Kunigas neturi teisės atsakyti eiti pas ligonį tuomet, kuomet tas kunigas apie tą ligonį turi kuoblogiausių nuomonę. Už atsakymą eiti pas ligonį kunigas yra didelių bausmių. Bet kunigas turi teisę reikalauti, kad parapijos triukšmadaris liautųsi darę triukšmą. Jeigu ligonis to ne-

žada, tai jis stoja lygiomis su girtuokliu nežadančiu liautis girtavus, su vagim nežadančiu atlyginti skriaudos. Tokiems kunigas negali duoti išrišimo, ne del didumo nuodėmės, o del to, kad žmogus nenori jos paliauti.

Idant kunigui tokiu būdu netektų teisėju jiega savo paties byloje, tai paprastai klebonas siunčia asistentą, arba kviečia kaimyną. Tikras vargas susidaro ten, kur asistento nėra, o kita lietuviška parapija yra toli.

Atsakymas 3-iam klausimui. Pačiam klausime pasakyta, kad atmetąjį palaidojo Vokiečių parapijoje, bet nepasakyta, ar katalikai tie Vokiečiai ar protestantai. Jei protestantai, tai katalikams laidoti savąjį žmogų pas juos yra tikėjimo užsigynimo nuodėmė. Jei nabašninkas tapo palaidotas katalikų Vokiečių parapijoje, tai nusikaltimo Bažnyčios įstatams nėra. Sulig 1223 Bažnyčios Kodekso Kanono kiekvienas katalikas gali pasirinkti kokias nori kapines, išskyrus nepilnamečių vaikus ir vieunuolius. Jei pats nabašninkas neišsirinko, laidojusieji jį turėjo teisę išsirinkti. Bet rinkimas svietimos parapijos savo nabašninkams yra kenksmas savo parapijos reikalams.

Atsakymas 4-tam klausimui. Jei nabašninkas tapo palaidotas protestantų kapuose, tai mums nerūpi klausimas, ar pastorius buvo kaltas ar ne. Bet klausimas ar Vokiečių katalikų klebonas turėjo teisę nabašninką Lietuvį, kuris pykosi su savo klebonu, priimti į savo parapijos kapus?

Nei vienas klebonas negali leisti laidoti savo parapijos kapuose ekskomunikuotą žmogų, kuris mirė negavęs ekskomunikos atleidimo. Susipykimas su klebonu, nors būtų tikra nuodėmė ir kaltė, dar neužtraukia ekskomunikos. Klebonas neturi teisės uždėti ekskomuniką nei ant vieno žmogaus. Todėl jei vyskupas nebūvo nabašninką ekskomunikavęs, tai kiekvienas katalikų klebonas turėjo teisę priimti nabašninką į savo parapijos kapus.

Dušios likimą paskiria Dievo teismas. Mes žmonės galime kalbėti tik apie palaidojimo teises.

Pastaba. Tamista rašai, kad susipykęs su klebonu jau nebereik nei Dievo, nei Bažnyčios. Daugelis žmonių taip ir padaro. Tik iš keršto kenksmas išėina ne klebonui o pačiam žmogui. Kartais aptingę piemenys Lietuvoje kalba: "Kad gaspadoriui nerūpi, tegu mano kojos nupuva." Kaip piemuo pirmiausiai pats turi rupintis savo kojomis nežiūrėdamas ar šeimininkas kaltas ar ne, taip ir kituose atsitikimuose žmonės pirmiausiai patys turi rupintis savo dušios reikalais, nekraudami visko ant vieno kunigų atsakomybės.

Kun. P. Bučys.

Sv. Vardo Draugija.

Klausimas. Bevaikščioldamas su reikalais vidurmiestyje, užėjau į vieną namą po numeriu 163 W. Washington, St. Ant trečių lubų patėmėjau ant vieno ofiso durų keistą užrašą: "Archdiocesan Union of the Holy Name Society." Kas tai per organizacija?

Jonas P.—as.

Atsakymas. Sv. Vardo Draugija (Holy Name Society) yra katalikų organizacija, turinti šakų beveik visose Suvienytose Valstijų miestuose. Jos tikslas yra globoiti jaunus ber-

naičius, kad augdami miestuose neištvirtų. Draugijos nariai yra subrendę vyrai. Jų tarpe yra daug advokatų ir teisėjų. Katalikiškoje parapijoje Chicagoje yra tos draugijos skyrių. Tik Lietuvių parapijos laikosi nuo to nuosaliai, nors Lietuvių jaunuomenės daugiausia žuva didžiųjų miestų ištvirkime. Draugijos or-

ganas yra laikraštis "New World" išleidžiamas kas penktadienį Chicagoje. Paskutinis to laikraščio puslapis būva pavestas vien tos Draugijos skyriams, esantiems Chicago ar kityvskupijoje. Chicago apskrįčio pirmininkas yra vyskupas MacGavick, Arkivyvskupo padėjęjas.

Kun. P. Bučys.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

ČEKO-SLOVAKIJA.

Daug kartų minėtoji Čekų dvasiškijs atskala, atsimitusi nuo Katalikų Bažnyčios 1921 metais silpnėja. Jos vadai iki šiol buvo dras Farsky ir Zahradnik-Brodsky. Dar dvejų metų nepraejo nuo atskalos atsiradimo, o atskalamai jau išmetė savo vadus iš pildomojo savo "tautinės" bažnyčios komiteto. Bet juodu netoki lūto kad pasiduotų daugumos nusprendžiumi, todėl juodu suaukiau naujosios erezijos "senių" (starų) surinkimą, tikėdami nepilnamečių vaikų ir vieunuolių. Jei pats nabašninkas neišsirinko, laidojusieji jį turėjo teisę išsirinkti. Bet rinkimas svietimos parapijos savo nabašninkams yra kenksmas savo parapijos reikalams.

Atsakymas 4-tam klausimui. Jei nabašninkas tapo palaidotas protestantų kapuose, tai mums nerūpi klausimas, ar pastorius buvo kaltas ar ne. Bet klausimas ar Vokiečių katalikų klebonas turėjo teisę nabašninką Lietuvį, kuris pykosi su savo klebonu, priimti į savo parapijos kapus?

RUMUNIJA.

Rumunijoje prieš karą buvo 150,000 katalikų lotyniškaikalančių Mišias ir apie 5,000 rytinių apejų unijotų pamaldas laikančių greikiškai. Po kare priė Romunijos tapo priškirta žymi Vengrijos dalis, kurioje lotynišku apeju katalikų yra milijonas, o unijotų yra 1,400,000. Rumunijos tarybų vyriausybė pasiulė Šv. Tėvui padaryti sutartį arba konkordatą. Bet sutarties sumanymas parašytas, kad kenktų katalikams. Vienuoliai įleidžiami tik tie, kurių generalės valdybos yra pačioje Rumunijoje, kunigo priedermes gali pildyti tiktai Rumunai. Iš to darosi skriaudos Ukrainams ir Vengrams patekusiems po Rumunų valdžią. Sumanymas, jei taptų konkordatu, tai panaikytų Nagyavarado vyskupiją. Jos turtai išnešantieji ketelė milijonų aukšnių kronų tektų valdžiai, kad labiau galėtų stiprinti nekatalikiškas pakraipas. Sumanymas žada panaikinti Nagyavarado seminariją, o lotynišku apeju klierikus auklėti Bucharesto universitete drange su unijotų kandidatais, kurie prieš priimiant šventinimus ieškosi sau pačių. Skaistybės įžadas darysiantiems klierikams genda dvasia, jei jie yra bendrai auklėjami su tais, kurie labai daug mintija ir kalba apie savo mylimasias merginas. Tai gi spėjama, kad Šv. Tėvas to konkordato nepriims, jei Rumunijos valdžia neapsims padaryti žymių perrainų.

PALESTINA.

Per porą metų po kare į Palestiną (Zydų Žemę) privaziavo labai daug Zydų iš Rusijos, Lenkijos ir Rumunijos. Bet į šventąją žemę jų keliavo nedaugiau, kaip į Ameriką, nes New Yorke pastebėta, kad 90 nuosimėjų atėvių yra Zydai. Vis-gi Jeruzolimoje jau yra apie 35,000 Zydų, t. y. pusė to

miesto gyventojų. Pradžioje Palestinos vyriausybė nedarė jokių kliučių Zydams atėviam. Dabar jau emė juos tyrinėti dviem žvilgsnimis. Pirmiausiai valdžia žiuri, ar atėviai Zydai neatsineša limradnik-Brodsky. Dar dvejų metų nepraejo nuo atskalos atsiradimo, o atskalamai jau išmetė savo vadus iš pildomojo savo "tautinės" bažnyčios komiteto. Bet juodu netoki lūto kad pasiduotų daugumos nusprendžiumi, todėl juodu suaukiau naujosios erezijos "senių" (starų) surinkimą, tikėdami nepilnamečių vaikų ir vieunuolių. Jei pats nabašninkas neišsirinko, laidojusieji jį turėjo teisę išsirinkti. Bet rinkimas svietimos parapijos savo nabašninkams yra kenksmas savo parapijos reikalams.

Atkeliavusieji pasijuto, kad jie ne visi vienokių pažiūrų. Vieni nuosirdžiai ir karštai laikosi Senėjo Įstatymo, religiją ir apeigas statydami brangiau ir augščiau už viską. Tie yra tikrieji Zydai. Juos kiti vadina ortodoksais, t. y. teisingai tikinčiais. Kiti jau nebežiuri šabo, nepildo košer įstatų, netiki į šventąjį Raštą, o Zydiją myli vien kaippo tautą. Šių antrųjų yra tiek daug Tsijonistų organizacijoje, kad jų dvasia valdo visų Tsijonizmą.

Tsijonistai mažu kuomi skiriasi nuo kitų tautinių imperijalistų. Jie nori vieni turėti pilnas teises Palestinoje, visus kitus išspausti laukan iš jos. Pirklinis, ekonominis, pramoninis pelningumas jiems rodosi gražiausias jų tėvynės tikslas. Jų organizacija yra didelė ir piniginga. Ji turi savo skyrių visur, kur tik yra žymus Zydų skaičius. Tie skyriai kalbina Zydus keliauti į Palestiną ir duoda kelionės pinigų.

Tečiaus Palestinoje derlingos žemės mažą, pramonijos kaip ir nėra, o pirklybai ta žemė netikusi. Daugelis atkeliausių į savo tėvynę Zydų neranda progos sunaudoti gabumų ima jausti vargo. Tsijonistų organizacija neduoda lėšų keliauti atgal.

Palestinos dabartinė valdžia, ypač augstasis komisijonierius Sir Herbert Samuel, pats Zydas ir Tsijonistas, rupinasi toje žemėje padaryti daug gerų kelių. Juos dabar užvis labiausiai dirba Galilėjoje. Tai-gi uždarbio galima gauti. Mokestis yra 10 piastų į dieną, arba pusė dolierio. Bet Zydai turi savo ypatingą nežinia iš kur imamų lėšų. Iš kiekvienas Zydas gauna pridedko dar dvidešimt piastų, arba dolierį. Nežydai darbininkai žino tą uždarbio skirtumą. Iš to vietinių gyventojų Arabų ir kitų širdyse kyla baisi Zydų neapykanta. Vyriausybei nelengva sulaukyti žmones nuo riaušių.

Ant kalno Scopos šale Jeruzolimos rengiamas Zydų universitetas. Vietinis laikraštis sako, kad tas universitetas atstosiąs Zydams Saliamono bažnyčią. Atsižadėjusiems tikėjimo jaunuoliams tat patinka, bet tikintieji Zydai smarkiai jaučia skirtumą tarp universiteto ir bažnyčios.

Tikinčiųjų nepasitenkinimas laisvamaniais yra didelis. Bet ir tsijonistai nepasitenkinę augstuoju Palestinos komisijonierium, kad jis nesiskubina pildyti tsijonistų programą. Jis-gi sakosi tikėjimu esąs Zydas, tautybe-gi Anglas.

Iš to viso neišėina, kad Zydai pamestų Palestiną. Vieni iškeliauja iš jos, kiti atkeliau-

ja. Galutinai Zydai joje vis-gi apsisistos. Jie gaus daug padirbėti, kol atgaivys tą sunaikintąją žemę. Bet kada jie prieis prie statymo bažnyčios, tai dar nežinia kas iš to išeis.

PRANCUZIJA.

Kuomet Prancūzijos valdžia ir žemasis parlamento butas sutarė atnaujinti santikius su Katalikų Bažnyčia, tuomet ir protestonai emė rupintis, kad Prancūzijos respublika atnaujintų santikius ir su protestantizmu. Šiaip būtų nieko, tiktai protestantų tikėjimas yra pasidalinęs į daugybę įvairių sektų, kurių kiekviena kitaip žiuri į tuos pačius dalykus. Idant Katalikų Bažnyčia neišrodytų vienatinis tikėjimas, su kuriuo respublika gali turėti santikių, protestantai sutarė suaukti suvažiavimą ir išrinkti vieną sąjautinį, kad jis galėtų tartis su Prancūzijos valdžia.

Y. M. C. A. karo metu Prancūzijoje mokėjo išlaikyti protinę mandagumą ir neužkabindavo katalikų. Po kari tas išmintingumas išgaravo. Amerikos protestantų organizacija veikdama katalikų šalyje, tiesa, nelabai ką patrukia į protestantus, bet užtenkia vietinems katalikiškoms organizacijoms, ir atitraukia šiek-tiek jaunūmenės nuo katalikystės. Todel laikraštje La Croix gabus autorius Cyr gana smarkiai nusiskundžia Amerikos veikėjas iš Y. M. C. A. ypač kad jie vietinims užsimanė kalbėti viešus pamokinimus jaunūmenei apie vyrų ir moterų kunų skirtumus. Prancūzams rodosi, kad jaunūmenei yra reikalingesnių mokslų už tą.

AMERIKA.

Amerika yra gana daug įstatų apie mokyklas ir mokiniojus. Tie įstatai atspausdinti įvairiais laikais, įvairiose vietose. Mokintojams sunku juos visus turėti po ranka. U. S. Bureau of Education, t. y. Suvienytų Valstijų Auklėjimo Raštinė šimet tuos įvairius įstatus su skaitlinėmis surinko kruvon, bet negali atspausdinti, kol kongresas nepripažis spaudai reikalingų pinigų. Pripažinimas gali įvykti tiktai po Liepos 1 d., 1921 m. Nelaukiant taip ilgai Katalikų Gerovės Tautinė Taryba (National Catholic Welfare Council) atspausdina tą visą savo lėšomis ir dar prideda cirkulerus bei paliepinus, kuriuos savo mokykloms yra išsiuntinęjusios žymiausios Amerikoje vienuolijos. Tas veikalas bus naudingas ir Lietuvių mokykloms.

Mieste Atlantic City vietinės valstijos Y. M. C. A., t. y. Jaunų Vyrų Kriksčionių Sąjunga turėjo savo valstijinį suvažiavimą. Pasirodė, kad prie organizacijos priklauso 186 skyriai ir su 38,542 nariais 26 miestuose. Suvažiavimas sutarė nepripažinti balsavimo teisės katalikams ir Zydams įsirašiusiems į sąjungą.

Kovo mėnuo, 1921 m., pašvestas yra platinoti katalikų spaudai Amerikoje. Platinimo darbą veda N. C. W. C. t. y. Katalikų Gerovės Tautinė Taryba. Darbe dalyvauja dideli ir maži asmenys, pradant kardinalu Gibbons'u. Kitų tautų katalikai matomai sustiprįs savo spaudą. Mes Lietuviai mažai ką tedarome.